

AMATÉRSKÝM DIVADLEM JSEM DEFINITIVNĚ CHYCENÁ

Rozhovor s dramaturgyní a lektorkou Janou Sloukovou

Mluvili jsme spolu před dvěma lety, kdy jsi sem přijela do lektorského sboru a byla jsi amatérským divadlem nepolíbená. A teď jsi opět lektorkou, ale semináře. Jak vnímáš novou roli na Pikniku?

Nová role mě moc těší. Přijímala jsem ji pro sebe jako velkou výzvu, chtěla jsem si vyzkoušet učení a vyzkoušet mluvit o dramaturgii na tomhle poli. Mám z toho obrovskou radost a doufám, že moji seminaristé taky. Udělali jsme velký kus práce.

Lektor semináře a lektor poroty jsou dost odlišné role. Dokážeš je srovnat?

Jako lektor semináře se cítím líp, protože můžu věnovat tomu, o čem si myslím, že umím. V porotě jsem taky těžila ze zkušeností a zkušenosti z praktického profesionálního divadla, ale vždycky jsem se cítila jako na jehlách. Obzvláště zpočátku bylo pro mě těžší si zvyknout na styl rozborů, najít cestu, jak k souborům hovořit, aby to pro ně nebylo blokující, ale naopak přínosné. Moc jsem si nevěřila. Není to legrace být v porotě. Letos jsem si jistější, protože je to opravdu moje pole.

Před dvěma lety vyšlo najevo, že nemáš žádnou zkušenost s amatérským divadlem. Změnilo se to? Drapnul tě svět ochotníků a amatérů?

Určitě. Hned po Divadelním Pikniku Volyně mě drapnul totálně. Byla to tak úžasná nová zkušenost. Navázala jsem hned na Jiráskově Hronově, kde jsem byla členkou problémového klubu. Ale Volyně pro mě zůstala osobnější tým, jak je menší, intimnější a byla první. Jsem drapnutá definitivně.

Loni jsme se nemohli vidět, tak je šance se zeptat teď. V roce 2019 jsi měla před nástupem do Městských divadel pražských. Jak válčíš?

Krásně. Jsem za ten krok šťastná. Nemůžu si zpětně vůbec stěžovat na Klicperovo divadlo v Hradci Králové,

ale po dvanácti letech v jednom divadle to chtělo změnu. Otevřela se mi úžasná cesta. Zažila jsem i to, že jsme se stali divadlem roku, byť ta práce byla rozjetá od kolegů. Měla jsem štěstí na překrásné inscenace. Začala jsem muzikálem Davida Bowieho Lazarus, který zaznamenal poměrně velký divácký i mediální ohlas. Měla jsem šanci pracovat s velkými režijními jmény, ať už je to Michal Dočekal, Vladimír Morávek, navázala jsem na spolupráci s Davidem Drábkem. Bohužel covid to vše pozměnil a z dvou let zbyl prakticky jeden rok. V uplynulé sezóně jsme jeli jak blázni, zkoušeli jsme dál a dál i bez možnosti věci uvádět, takže v našem legendárním šuplíku se ocitlo dvanáct inscenací, které diváci neviděli.

Takže vás čeká tucet premiér?

Něco jsme odpálili v červnu, něco bude v září. Jen od ledna mě provázela úžasná triáda. Nejprve s Vladimírem

Divadlo poPUD, Brno / režie: Jiří Petřů

Penelope Skinner: Na troskách civilizace

JE VÝHODNÉ SHÁNĚT TEXTY, KTERÉ NEJSOU PŘELOŽENÉ

Rozhovor s režisérem Jiřím Petřů

Prožíváš sám o sobě klimatickou tíseň?

Prožívám ji asi podobně jako Silver. Přemýšlím nad tím, možná bych o tom i něco napsal, ale nemůžu říct, že bych něco ohledně toho dělal.

Je tedy důležité o takovýchto tématech hrát?

Pro mě ta hra není o klimatické tísní, anebo o změně klimatu. Je to pro mě o rozpadlých osobních vztazích a toto je jen jeden z motivů, se kterými se v textu pracuje.

Jak jste tedy došli k této hře? Sám sis ji přeložil, je to tak?

Jsem překladatel povoláním, byt nepřekládám divadelní hry. Ale přeložit něco je pro mě přirozená činnost. Takže když sháním texty, sháním takové, které nejsou přeložené. Je to takové výhodné. Lidi je neznají a dokážu to tak z velké části utáhnout na překvapení a na příběhu. Navíc mě nesrovnávají s nikým jiným. Je to prostě výhodnější.

Prošel původní text četnými úpravami?

Je seškrtnán asi z dvou a půl hodiny

na hodinu čtyřicet. Víc už jsem nedokázal.

Co bylo při inscenování nejtěžší?

Dosud jsme dělali jen komedie. Toto je naše první drama. A navíc první inscenace s přestávkou. A ještě navíc jen ve čtyřech hercích, protože dosud jsme byli spíš tak v osmi. Z hlediska hereckých úkolů to tak bylo náročné. Na začátku jsem měl velké oči. Začali jsme před koronavirem, byli jsme takoví rozjetí, jezdili jsme na přehlídky, jsem v Kurzu praktické režie. A říkal jsem si, že to dokážeme. Měl jsem bláhovou představu, jak to bude jednoduché, ale bylo to pekelně těžké a stálo to pekelně času. Asi bych to už znovu neudělal. Protože utáhnout hodinu čtyřicet ve čtyřech lidech je těžké. Nesmí povolit, Zuzka je na scéně téměř nonstop.

Pracujete na inscenaci dlouho, ale premiéru jste měli před měsícem?

Před covidem jsme to celé ještě stihli postavit, udělat a zahrát jedno generálové představení. Chtěli jsme jet na Valašské Křoví, ale pak se to celé zařízlo. Ve chvíli, kdy to bylo celé postavené. Dlouho se pak nic nedělo, odešla mi herečka hlavní role a v zimě

jste to začali oprašovat s novou hlavní představitelkou. Takže prakticky od znovu. A na Volyni to byla teprve druhá repríza.

Co s tím dál?

To je také problém této inscenace. Dramaturgicky je hodně nevýhodná. Potřebuje malý prostor, je strašně vážná, do kulturáku mi ji nikdo nevezme. Do toho prostoru se to nehodí a nebude to zajímat ani lidi. Na velkém kukátku bychom ji neuhráli, navíc takový prostor by ji zabil. U sebe hrajeme v prostoru, který je třeba pro šedesát lidí. A chci, abys měl pocit, že jsi celou dobu s postavami v místnosti. Kukátko tě izoluje, my to neumluvíme, neuhrajeme to.

Co plánujete se souborem dál?

Já a představitelka hlavní role čekáme dítě, a to na Vánoce. Takže si myslím, že máme na nějakou dobu naše divadelní plány vyřešené. A nevím, jestli zbytek souboru bude něco dalšího plánovat. Myslím si, že by měli.

Jonáš Konývka

NA ZÁKLADECH TEXTU

Divadlo poPUD z Brna bylo se svou inscenací hry Na troskách civilizace současné britské dramatičky Penelope Skinner, prvním představením předposledního dne národní přehlídky činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2021. Autorem překladu hry a současně režisérem inscenace je Jiří Petrů. Právě díky jeho překladu se můžeme s touto hrou setkat poprvé také u nás v Česku. To má své výhody, ale do značné míry i nevýhody. Jednoznačnou výhodou je, že se zde setkáváme s „novým“ kvalitním a zajímavým dramatickým textem, přinášejícím ta nejsoučasnější témata. Nevýhodou snad pak může být nulová inscenační a interpretační tradice tohoto textu, jeho jistá neproověřenost, a to především ve vztahu k základnímu žánrovému nadefinování. Myslím, že sami tvůrci v tom ještě nemají zcela jasno. Objevují se zde možnosti definovat inscenaci jako drama, rodinné drama či tragikomedii z dystopické budoucnosti. Nutno podotknout, že autorka se ve svých dílech soustřeďuje na osudy komplikovaných ženských postav. Řeší témata sexuality, sexismu, environmentalismu i současného životního stylu.

A ne jinak je tomu i v její hře Na troskách civilizace, kde se prostřednictvím čtyř hlavních postav dozvídáme o svém způsobem depresivní budoucnosti lidstva, docházení zdrojů, kontrolovaném a řízeném růstu populace.

Ústřední dvojici tvoří manželský pár mladší Dolores a staršího Silvera, kteří čerpají státní stipendium výměnou za to, že nebudou mít dítě. Stát má kontrolní úřad, který formou návštěv a vyplňování dotazníků zjišťuje plnění ze strany „klientů“ pobírajících peníze. Oním kontrolorem je vlezlý úředník Joy. Osmatřicetiletá Dolores, které nemilosrdně tikají biologické hodiny, touží skrytě po dítěti. Silver se snaží plnit podmínky od státu, aby pár nepřišel o finanční výsady. Dolores, která je nastavena silně proexistenčně, tj. touhou a ochotou neustále někomu pomáhat, nebo alespoň o tom neustále mluvit, je se svým manželem v neustálém vnitřním konfliktu. Nesourodost páru je ještě navíc podpořena upjatostí Silvera, který svým neustálým peskováním a poučováním nesnesitelně manipuluje a ubíjí Dolores.

Náhle se však něco stane. Do života Dolores vstoupí nechtěně gravidní imigrantka Maria, které Dolores nabídne střechu nad hlavou. S blížícím se termínem porodu nabírá Dolores chuť k životu a na dítě se těší jako na svoje vlastní. Po porodu však Silver nakonec neustojí zapovězenou přítomnost dítěte v domě a donutí Mariu i s holčičkou odejít. Maria odchází, dítě však zanechává v domě a úřad má přijít holčičku z rodiny odebrat. To Dolores neunes a holčičku a nakonec i sebe otráví jedem proti „havěti“. Zoufalý Silver zůstává sám a začíná se tajně starat o toulavé kočky.

Tragikomický rozměr hry s prvky absurdity překladatel a režisér v jedné osobě Jiří Petrů v základu nastavuje v inscenaci velmi dobře. Hra je však plná zvratů, jak dějových, tak i vývojově ve vztazích. Situace jsou napsány velmi jasně s uhrančivou dialogičností, která ovšem naráží na monologičnost postav. O kontrapunktu v dialozích jak režisér, tak i herci vědí, jen nedochází k jeho plnohodnotnému naplňování. Fatální je v první polovině hry. Druhá polovina je už pak, jak herecky tak i režijně mnohem propracovanější. Velmi funkční je scénografie s významotvorným svícením a atmosférotvorný hudební plán. Pokud by se časem podařilo více propracovat situační složku inscenace prostřednictvím herectví v dramatických postavách, bude inscenace fungovat o poznání lépe i ve vztahu k žánru. A nejde o nikterak velký krok, který k tomu chybí. Kvalitní dramatická předloha by si to zasloužila. Zasloužili by si to také herci, kteří by s každou reakcí diváku rostli. No a hlavně by si to více užili diváci, kteří by mohli být účastní představení, kde téma pocitu vytrácení se radosti ze života vytlačované pocitem neustálého strachu a obav, je až nesnesitelně aktuální.

JEDNOHUBKY

Mně se to moc líbilo. Mám katastrofická témata moc ráda. Bylo to první představení, které mi velmi sedlo herecky.

Markéta

Bavilo mě slazení do modro-bíla, ale mrzelo mě, že to neudrželi až do konce. Ostatní barvy pak koncept narušily.

Anička

Mně se to hodně líbilo. Především téma – pro mě s odkazem na očkování a totalitní věci. Odkazy v textu znám velmi dobře z komunistické éry – takové to přemlouvání, že to dělají pro nás. To se mě dotýkalo hodně. Myslím ale, že představený totalitní svět nebyl dobře dokreslený, protože by se v něm netěšili, že dítě může chodit do školy, když nemohly být děti, nemohla by pro plenky. Ale v rámci zážitku to byly drobnosti. Herecky pěkné.

Kotál

Hrozně se mi líbil soundtrack celého představení. Malinko mi vadila stopáž, asi to na mě bylo už moc dlouhé, protože vyústění příběhu jsem už chápal. Velmi zajímavá byla stylizace herectví: od civilního hlavní herečky až po velmi stylizované úředníka. Připomnělo mi to O slavnosti a hostech.

Pavel

Mně se hrozně líbila poloha, ve které byl Silver. Protože jsem měla pocit, že by to mohlo jít někam úplně do postapokalyptického hodně stylizovaného světa. Nepochopila jsem to podium, proč tam bylo. A celou dobu jsem čekala, co se stane. A myslela jsem, že ho na konci zaplaví. Měla jsem velké plány. Ale to se nestalo.

Tereza

DNES BYCH JENŮFKU DĚLALA ASI DRSNĚJŠÍ

Rozhovor s režisérkou Hanou Nemravovou

Vaše Jenůfka vznikla v Uherském Hradišti jako dvoj-inscenace spolu se Slováckým divadlem. Jak to vzniklo?

Úpravu jsem měla připravenou již před lety. Byla to inscenace, ve které hráli moji žáci. Takové seznámení s Její pastorkyní a s realistickým dramatem. Úprava to tehdy byla dost jiná, protože šlo o inscenaci hranou dětmi. Pak jsme se několikrát domlouvali se Zetelem, že bychom chtěli, aby vznikla mezi námi a divadlem spolupráce. A on přišel s tím, že budou hrát Její pastorkyni. Mou úpravu jsme si tak přečetli a shodli se na tom, že ji budeme inscenovat. A pak jsem to upravovala pro potřeby souboru. Přibyly postavy, ubyly postavy a tak.

Tento soubor tedy už není ze základní umělecké školy, je to tak?

Ti mladí, to jsou moji nejstarší žáci, kteří teď odcházejí. A vedu divadelní soubor Čapek, manžel je principál, a v něm se pak členové zvolna prolínají. Je to fajn, protože i mezi těmi dospělými jsou mí bývalí žáci, kteří se za námi vrátili. Jako např. jedna Kostelnička. Na několika inscenacích jsme už společně pracovali. Hráli jsme Veselé paničky Windsorské a Oklamání, což je taková komedie dell'arte, kterou napsali sienští akademici a Shakespeare ji hodně vykradl. Jsou v

ní předchůdci všech možných shake-spearovských motivů.

Jedna, dvě, tři Kostelničky. Kvůli čemu ji v inscenaci takto násobíš?

Protože ženy jsou strašně složité. A mají spousty podob. Proto jsme se rozhodli použít tento způsob. A chtěli jsme té postavě tím roztrojením dát určitou mystičnost. Protože trojice, číslo tři, je důležitá věc. Ona je navíc taková archetypální matka, která je ochotná jakékoli oběti pro své dítě. Tedy jeden veselý a druhý mystický důvod.

Na jevišti máte živou hudbu.

Ano, to je houslový pan učitel. Normálně má kolem sebe víc dětí, jeho žáků. Ale jsou prázdniny a děti jsou různě po babičkách. Tak tam zůstal jen ten největší chlapeček. Často tam jsou tři i více malých dětí a hrají samozřejmě někdy i falešně. Když máme písně, které jsou spíše vážné, hraje jen Marek a tento velký kluk. Když jsou písně veselé, děti tam také hrají. A někdy jim to ujede a je to takové roztomilé. Jsme rádi, že s námi hrají.

Kolikátá repríza to byla?

Asi desátá. Premiéra byla v lednu 2019, pak jsme dlouho nehráli, protože jsme nemohli. A pak kvůli Slavičinu jsme to

po dlouhé době obnovili. Během té pauzy nám mladí dospěli – představitelé Jenůfky a Števa. A mám pocit, že jejich postavy narostly, že se v tom odrazila jejich životní zkušenost. A kdybych Jenůfku se souborem dělala nyní, udělala bych to jinak. Máme to víc do poetična, nyní už jsou jinde, bylo by to asi drsnější. Ale jednou jsme to takto postavili a když mám něco s dospělými postaveného, už to spíš s nimi nepředělávám, protože už chtějí jít dál, chtějí hrát něco dalšího a chtějí si užívat života.

Tuto inscenaci tedy máte hotovou, co dál?

Teď hledáme. Měli jsme rozdělanou jednu hru. Ale tu jsme zasekli, protože jsem všechny bohužel poslala do karantény. Pak jsme měli další zkoušku a někdo jiný zas přišel nemocný. Tedy jsme to opravdu zapíchli a nyní hledáme. Ale soubor chuť má, chtějí pracovat. Někteří mladí nás samozřejmě opustí. Ale je fajn, že hrajeme. Jak byli lidé izolovaní, hlásí se nám nyní mnoho nových členů. Tak obnovíme soubor a budeme pokračovat dál. S čím, to říkat nebudu. Protože mám několik železek a hodně se hádáme. Tak to tady nebudu ventilovat (smích).

Jonáš Konývka

KDY DVĚ JSOU MÍŇ NEŽ JEDNA

Její pastorkyňa je evergreen, který se na divadelní jeviště nepřestává vracet – důkazem toho je i to, že letos jsme ji mohli vidět na Divadelním Pikniku hned dvakrát, přičemž v obou případech se inscenační pokusili namísto tradiční činohry jít trochu jinou cestou.

Tandem souborů DS Čapek a DS Dohráli v inscenaci Jenůfka výrazně redukoval původní text a pokusil se vyprávět příběh prostřednictvím jevištního obrazu a znaku. Výsledek měl baladické vyznění a tomu se podřídilo i zjednodušení postav.

V případě Kostelničky, jedné z nejzajímavějších postav klasické české dramatiky, režie přišla s nápadem její nejednoznačný charakter vizualizovat rozdělením do dvou figur. Nápad to je sice nesporně zajímavý, ale přeci jen původní Kostelniččin text není patřičně schizofrenní na to, aby tomuto rozdělení dobře posloužil. Obě poloviny Kostelničky se ve výsledku lišily spíš jen tím, že jedna jednala dominantněji a jedna submisivněji, a jinak si spíše přizvukovaly než že by měly mezi sebou výraznější konflikt nebo rozpor. A dvojedinost přesné pochopení Kostelniččiných hodnot a ambic spíš znesnadňovala. Tím pádem se toto rozdělení ukázalo být víc jen zbytečným efektem než skutečnou „přidanou hodnotou“. U ostatních postav také zjednodušení nebylo vždy ku prospěchu. Sbor vesničánek by se lépe vyjímal v nějaké pohádce, ale nepředstavoval dostatečně mocnou sílu, aby to na Kostelničku mohlo mít zásadní vliv. Lacovi zůstala především jeho agresivní část charakteristiky a kdyby divák neznal původní předlohu, mohl se podívat, jak Kostelnička mohla dojít k tomu, že je to hodný člověk („Žádný strach z vdavek s hodným člověkem.“). Na druhou stranu - v souvislosti s Lacem se souboru podařilo vytvořit nejsilnější obraz celé inscenace a to je simultánní tanec, v němž se Števo může dotýkat reálné Jenůfy, zatímco Laco má v rukou pouze své sny o ní. To je konkrétní případ dokládající, že nahrazení prostředků klasické činohry jinými postupy je reálné - čili problém není v samotném záměru a celkovém uchopení, ale v kvalitě provedení dílčích jednotlivostí nebo v tom, nakolik a kam je ten který nápad dotažen.

To se týká i výtvarného řešení inscenace. Pochválit musím jednotu a kultivovanost výpravy, která měla dokonce až lehkou příchuť skandinávského designu. I zde ovšem narazíme na to, jak s ní bylo pracováno. Možnost uzavřít Jenůfu mezi dvě křídla kulis a okno plné vesnických drben se zdá být na první pohled šikovná, ovšem opět by se mi mnohem víc líbila využít v nějaké pohádce - s čímž souvisí i použití prosvětlovací roletky. Sice bylo pochopitelné, že to má zafungovat jako jakýsi akcent, ale provedení tohoto nápadu bylo v přípravě příliš „okaté“ a nakonec ničím nepřekvapivé, že emocionální účinek se – bohužel – nedostavil.

Na závěr podotknu, že to vše ale neznamená, že by snaha o svěbytný přístup a snaha hledat jiné divadelní prostředky než činoherní herectví byla špatná. I přes uvedené nedostatky jsme viděli inscenaci originální a stylově čistou, která nám příběh z původní předlohy dokázala převyprávět. Ale...! A těch „ale“ tu zůstává docela dost. Doufám, že fakt, že tu ta „ale“ jsou, nebude pro soubor demotivující, ale přijmou to jako výzvu.

Kateřina Baranowska

Pocitově to bylo strašně dlouhé. Asi tím, že to všechno zůstalo jen ve slovech a nic se tam nedělo. Žádné jednání.

Helena

Mně se líbilo, že se jim podařilo odvyprávět velmi srozumitelně příběh. Byl jsem schopný to sledovat od začátku do konce.

Pavel

Trochu mi to připomínalo ruskou Mášu.

Robert

Mně se to líbilo. Pochopila jsem dvě Kostelničky, mášla mě ta třetí. Dokázala bych si představit, že tam nebude. Ale jinak já mám ráda tyto klasické věci klasickou formou.

Ester

První, čeho jsem si všimla, byla scéna – čistá a jednoduchá. To se mi líbilo moc. A už od začátku jsme skvěle rozuměli slovu, to bylo super. I když se drželi původního jazyka. A je to poprvé, kdy jsem viděla dvě Kostelničky. Na začátku jsem se sice místy ztrácela, která je hodná a která zlá. Pak jsem to již klíčovala.

Kristýna

Proběhl tam krásný moment, který mě chytl za srdce. Obraz, kdy Jenůfka byla se svým Števou. A vedle symetricky dělal Laco všechno bez ní. To byl opravdu silný obraz a občas si i na něj možná vzpomenu.

Filip

Miroslav Horníček: Slaměný klobouk

ZAKÁZALI JSME SI VIDĚT JINÉ VERZE SLAMÁKU

Rozhovor s režisérem Jaroslavem Vondruškou

Určitě hodně lidí zná Slaměný klobouk alespoň z filmového zpracování režiséra Oldřicha Lipského s Milošem Kopeckým, Ivou Janžurovou nebo Vladimírem Menšíkem. Neměli jste strach, že budete s jinými provedeními této hry chtít nechtě srovnávání?

To víte, že jsme se báli. Ten strach je vždycky. Já jsem třeba, když jsme začínali, zakázal všem protagonistům, aby se na televizní zpracování nebo jinou inscenaci Slaměného klobouku podívali. Jedna členka říkala, že to někde hrají a že bychom se měli jet podívat, jak to dělají. V žádném případě, řekl jsem jí. Budeme to dělat po svém a až to bude hotové, zafixované, tak se budeme jezdit dívat, jak to dělají jiní.

Asi to pak podle jiných provedení nebudete měnit.

Ne nebudeme. Teď se třeba pojedeme podívat na zpracování ve Vinohradském divadle, kde to režíroval Tomáš Töpfer a má nový překlad. Bude to něco jiného. Nebude to ani Horníčková úprava, ani Voskovcova

Werich, ani pradávny překlad Labichovy hry.

Dostal jste na jeviště vlastně celý soubor, bylo pro vás obtížné uhlídat je režijně? Měl jste zkušenost s takto velkým výpravným divadlem?

Jen málo, i když už jsem dělal Lakomce s 14 postavami, dělal jsem pohádku s 28 protagonisty. Ale samozřejmě se mi do těchto velkých věcí nechce, protože je to více práce než s menším obsazením. Ale tohle jsme udělali záměrně, inscenaci jsme si nadělili k 50. výročí našeho spolku. Chtěl jsem, aby si zahráli, nebo se na inscenaci podíleli pokud možno všichni členové. Proto jsem vybíral něco s větším obsazením.

A zároveň i divácky vděčné představení?

Ano, přesně tak.

Čím vás vlastně Slaměný klobouk zaujal, proč jste po něm sáhli?

Máme Horníčkovy věci rádi. Dělali jsme Dva muže v šachu například. Přečetl jsem všechny dostupné verze

Labichovy původní hry, jak překlad, pak adaptaci Voskovce s Werichem a Horníčkovu verzi. A taky úpravu Horníčkovu textu od Kateřiny Fixové. A ta se mi zalíbila nejvíc. Ale celkově jsme pro to zmíněné výročí vybírali i jiné texty.

Jaké byly ve hře?

Uvažovali jsme třeba o Našich furiantech. Ale nakonec v tom výběru zůstal Slaměný klobouk. Do úpravy Káti Fixové pro divadlo ABC jsem ještě sáhnul a udělal si svoje úpravy.

Bylo těžké přesvědčit herce k tomu, aby ze sebe dělali na jevišti blázny, nebo třeba děvčata ke kankánu?

Vůbec ne. Bylo těžší potom některé herce v některých situacích přesvědčit o tom, koho vlastně představují a jakým způsobem se ta postava má chovat a jednat. Znáte to, říkali „Ale já takový, taková nejsem.“

S inscenací vám pomáhali profesionálové. Se scénou Kateřina Baranovská, s choreografií Martin Pacek. Kde divák najde Packův

rukopis ve vaší inscenaci?

Kupodivu ne v kankánu, ten si dala dohromady děvčata sama. A když to viděl docent Pacek, říkal, že není třeba to zásadně měnit. Podílel se na choreografiích přestaveb, na podobě příchodů nevěstiny rodiny.

V jedné z rolí jsme viděli i vás a přiznám se, že jsem vás vůbec nepoznal a všem jsem tvrdil, že jste v tom rozhodně nehrál.

Původně jsem hrál jen tu malou roli sluhy u baronky, jako režisér potřebuji hru vidět z hledíště. Ale zdravotní důvody nás donutili k přeobsazení.

Martin Rumler

RECENZE

KANKÁN KOLEM SEŽRANÉHO KLOBOUKU

U příležitosti padesátého výročí svého založení nastudoval Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou komedii Eugéna Labiche v úpravě Miroslava Horníčka Slaměný klobouk. Tato francouzská salónní fraška má v českých zemích bohatou inscenační tradici; v roce 1924 v ní ve Stavovském divadle pohostinsky účinkoval Vlasta Burian, v roce 1934 ji v razantní úpravě zařadili Voskovec s Werichem na repertoár Osvobozeného divadla (tuto verzi pak ještě Werich upravil v roce 1957 v Divadle Satiry ji uváděl pod názvem Helenka je ráda), Oldřich Lipský podle Slaměného klobouku natočil stejnojmenný film v roce 1971, roku 1979 ji pak adaptoval Miroslav Horníček. Jen od roku 1945 se na českých profesionálních jevištích objevila více než sedmdesátkrát. Není proto divu, že po této „vlajkové lodi“ situační frašky často sahají také amatérské soubory.

Úkol to není jednoduchý. Je třeba poctivě zvládnout všechna žánrová pravidla, vyladit míru herecké stylizace a nepřekročit výrazným způsobem hranice dobrého

JEDNOHUBKY

Jsem potěšen, moc jsem se bavil. Až ke konci už mi to trochu víc sedalo na víka.

Jiří

Určitě to byla řemeslně dobře odvedená práce na konverzační potažmo situační komedii, takže spokojenost.

Štěpán

Viděl jsem úžasnou férii, která mě absolutně nadchla. A nejvíc poručík.

Milan

Pro mě to bylo moc příjemné představení. V rámci žánru přesně věděli, co před sebou mají za text. Samozřejmě je tam vidět pomoc profesionálů. To, jak to naplnili, bylo fajn a děkuju za to.

Helena

Příjemná chvílka v divadle s komedií. Na některé výkony nikdy nezapomenou, například poručíka Taverniera nebo Vezineta, respektive jejich nečekaných hereckých představitelů. Herci se dozajista moc bavili a dokázali tu energii po většinu času předat i do hledíště.

Martin

vkusu se všemi estetickými atributy, které k tomuto žánru patří. Ve všech těchto úkolech Divadelní spolek Vojan v režii Jaroslava Vondrušky obstál. Na začátku inscenace nastoluje příjemné tempo a dobře zvládá jak situační, tak konverzační charakter komedie. Režisér v dobré míře používá prvky komické pohybové stylizace (především ve výstupech rodiny Nonancourtových), plně v pravidlech žánru pak využívá rytmizovaných jevištních přestaveb, kdy čtveřice kankánových tanečnic se se sveřepým zápallem s velkým komickým potenciálem mění jednotlivá dějiště. Ke konci však stejný rytmus přestaveb začíná malinko nudit a zasloužil by si malou obměnu, respektive gradaci.

Až na poněkud zdoluhavý nadbytečný výstup ilustrace Fadinardovy cesty přes hory, bažiny apod. se inscenaci dlouhou dobu daří udržet dobré komediální tempo, a to až do scény u Baronky de Champigny. Po bravurním obraze u klavíru, který bohužel postrádá výraznější tečku a repetice kankánu pointu tohoto výstupu spíše rozmaže, se pak jevištní tempo zpomalí, namísto toho, aby gradovalo. To pak způsobuje oslabení závěrečného tahu a směřování k vrcholu.

K podstatným prvkům inscenace pochopitelně patří také herecké výkony! Celé obsazení Slaměného klobouku je vyrovnané a v obdivuhodné herecké souhře funguje během celého představení. Za vyzdvihnutí stojí elegantní autorita Heleny Vondruškové jako Baronky de Champigny, vojácké fanfarónství generála Achilla Františka Černého mladistvý elán poručíka Emila Jakuba Schejbala či sluhovská pohotovost Felixe Tomáše Čivrného. Skutečným vládcem situace je však Ondřej Růžička jako Fadinard, jehož konverzační lehkost a situační přesnost téměř anglického stříhu je půvabná a diváky si získá během prvních několika minut.

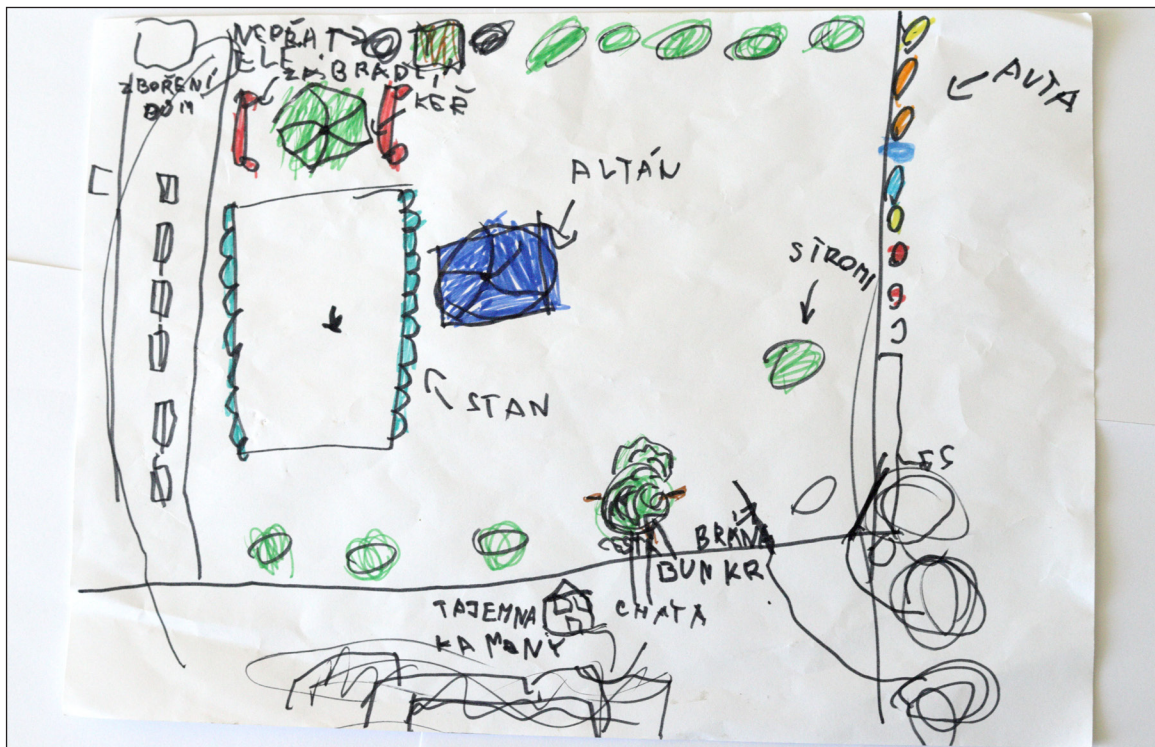
Slaměný klobouk neřeší zásadní témata světa, nevyjadřuje názor. Chce pobavit. Je naprosto právoplatné, že to někomu přijde mále. Ale stejně tak je právoplatné, že se jiní diváci chtějí v divadle dobře pobavit, a to libický Slaměný klobouk splňuje mírou vrchovatou.

Miroslav Ondra

DĚTSKÝ SEMINÁŘ

Ukázka prací, které (mimo dvou bunkrů z větviček na zahradě) vznikly v rámci Dětského semináře, vedeného Terezou a Pavlem Skálovými.

Láichod v lese

Tento láichod v jediné ve Volyni v
...Když býval jedinečnou kosmickou lodí,
která je jediného mnohovesmíru, planety a
dimenze, ale stalo se, že loď zahloubala
v naší dimenzi, ale láichody & nelítají (nakloněná)
Keramická mísa dopadla do toho lesa, při
vstupu do atmosféry se překlenko odlomilo a
dopadlo o pár metrů dál. Dřívejší obyvatelé
tuté lodi se museli stabilizovat a staly se
mjími a vysokým čelem. Štaly se nejchytřejší
sím organismem na Zemi. Léči tam nás + - sílice
led takhle pro naše předky bylo nepochopitelné
jak se tam dostal nebo co to je

...dokončení ze strany 1

Morávkem v Rokoku semaforový Dr. Johann Faust, pak spolupráce s maďarským režisérem Attilou Vidnyánszkym na inscenaci Roberto Zucco a teď jsme s Michalem Dočkalem začali zkoušet Hamleta.

Věnuješ se i překládání divadelních her.

Mám radost, že naše divadlo uvedlo dva moje překlady. Přes čáru a Politici.

Politiky režíroval Adam Steinbauer?

Ano, šikovný mladý režisér.

Já ho znám, je to totiž absolvent Kurzu praktické režie Milana Schejbal, tedy člověk vzešlý z amatérského divadla.

Jéé, ano. Snažíme se dávat šanci

mladým a Michal Dočekal ho znal z Brna, kde mu dělal asistenta v Huse na Provázku. A viděla jsem od něj krásnou inscenaci Ortena v Liberci. Říkala jsem si, že se slovem bude umět, a ukázalo se, že ano. Věřím, že ho to posune dál.

Vidíš, tak jsme se oklikou dostali zase k amatérským divadelníkům. Kromě porotování a vedení semináře jsi nastoupila opačnou cestu a z profesionálního divadla sis odskočila pracovat na inscenaci s amatéry.

Přes lehké přátelské vazby jsem se dostala k větším a větším přátelským vazbám a výsledkem byla spolupráce s Divadlem Radar/Hroboso, jejichž Adélu zde mohli diváci letos vidět.

Martin Rumler

REKORD!

Nejdelším představením hraným na Divadelním Pikniku 2021 je tajemná inscenace, která se - soudě dle upozornění ve foyer - hraje nepřetržitě už tři dny. Porota i pan Tichý o představení Ticho zarytě mlčí!

PROGRAM

Úterý 6. července 2021

14.00 Divadelní Studio Viktorka, Holešov / režie: Konrád Popel
Václav Havel: **Vernisáž**

15.45 Diskuse (Vernisáž)

17.00 Turnovské divadelní studio, Turnov / režie: Petr Haken
A. P. Čechov, P. Haken: **Tři sestry**

18.45 Diskuse (Tři sestry)

20.15 Divadlo Jesličky Josefa Tejkla, Hradec Králové / režie: Josef Jan Kopecký
Rado Olos, Josef Jan Kopecký: **Kupé story**

22.00 Diskuse (Kupé story)

23.00 Zakončení přehlídky a vyhlášení výsledků

Středa 7. července 2021

09.00 Snídaně v trávě – závěrečné setkání účastníků přehlídky s rautem

Divadelní Piknik 2022 proběhne v termínu 30. 6. - 8. 7. 2022!

Fotografie z představení, všechna čísla zpravodaje ke stažení a další informace najdete na webu

www.divadelnikipiknik.cz
nebo na facebookové stránce
facebook.com/divadelnikipiknikvolyne.

Zpravodaj XXIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2021.
Redakce: Martin Rumler, Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Volynská kultura.
Náklad 100 výtisků.